

Олга Шипилова

МУШКАРЦИ. ГРАДОВИ

Њеном оцу је име Владивосток. Десном ногом он стоји у Тихом океану, највећем океану на свету. Левом ногом стоји на крају Евроазије, највећег континента на планети. А у рукама држи 9288., последњи километар Трансибирске магистрале, најдуже пруге на свету. И мада сам Владивосток није велик, њега знају многи у разним тачкама глобуса. Он је вечно млад, немиран, упадљив и *шаласав*. И ћерка је обожавала Владивосток од самог рођења.

После детињства обожавање је почело да мења облик, боју и размеру – дотле, док се није претворило у праву љубав.

Док је била мала, она је желела да заувек буде уз оца. Цео живот. Пролазило је време, одећа у њеном ормару је порасла до величине 42 и ту се зауставила. И Она више није желела да живи са Владивостоком.

Привлачио ју је свет, пун других мушкараца.

ТОКИО-САН

Када је ћерка Владивостока била клинка, отац ју је упознао са Токио-саном, који је живео ту близу, с друге стране мора, али ипак у другој галактици. Оца је то поприлично коштало, али он је хтео да његова ћерка види интересантне ствари, оно најбоље што нуди комшилук. Да, Токио-сан ју је фасцинирао, као загонетна бајка. Али га она уопште није разумела. После много година Она и Токио-сан срели су се опет. Она је одрасла, а Токио-сан је био једнако свеж, истовремено архаичан и високотехнологичан, у чистим, белим чарапама, уредне косе и глатке коже, која је мирисала на нешто егзотично.

Тешко да ју је он препознао. Али јој је уручио своју визит-картицу. Пружио ју је обема рукама, поклонивши јој се на трен. У стилу *веома Вас њошијујем, Она-сан*. Једно према другом осетише недољиво интересовање. Додуше, Токио-сан није имао обичај да позива жене код себе у кућу. Стидео се свог малог стана без кревета и стола. Повремено су земљотреси љуљали његов дом на десетом спрату сеизмоотпорне зграде.

Звао ју је у своје ресторане. Тамо се њој највише свиђао киселкасти мирис сакеа, вина од пиринча. Тај мирис ферментације из времена првобитне заједнице говорио је о Токио-сану веома много – о свему томе што се крило иза јапанске скромности, предусретљивости, учтивости. Јапанац је кришом гледао у њу када је она кришом мирисала саке. Она је пила хладан саке и наслађивала се, задржавајући га у устима. А Токио-сан је волео брзо да искапи чашицу врућег сакеа са кожом свежеуловљене отровне рибе фугу.

Слатко месо из куваних ногу диновске крабе Она је јела и раније, на другој обали, код куће оца Владивостока. Али живог иверка могла је да једе само захваљујући Токио-сану. На целом белом свету само он је умео ту просту рибу да претвори у надреалистички феномен. Ловио ју је у мору и одмах, не повређујући главу и кичму, муњевице је нарезивао седефасте режњеве које су још пулсирали од живота. Тако је враћао иверку његово тело, спајајући га поново са скелетом и неповређеним нервним системом. За секунду је од сирове шаргарепе правио рачиће и њима декорисао спремљеног, а живог иверка. Токио-сану је било пријатно да гледа како она приноси устима храну, која ни на трен није била мртва.

Душа Токио-сана била је конструисана од четири повећа острва и хиљаду малих. Он је вековима радио на себи, медитирао, гледао у себе и око себе, није се трошио на ситнице, већ је бирао само најбоље из окружења, чак и када је било непријатељски расположено. И зато су сада острва и острвца његове душе хармонично сједињена бројним мостовима. А Њу су посебно одушевљавали висећи мостови Токио-сана, који су својим инжењерским савршенством и гиздавом лепотом пркосили сваком тајфуну. Због те гиздавости Токио-сана Она је чак пожелела да остане са њим!

Једне зиме Токио-сан ју је позвао у вулканску бању *онсен*. Падао је снег. Они су ћутке седели у базену са врућом водом: на главу су им тихо падале пахуље, а тела им је грејала вода са радоном. Токио-сан није могао да се нагледа Њеног нејапанског профила са оштрим носом. Она је посматрала пару која је покривала воду. „Ми смо као мајмуни са острва Хокаидо“ – помисли она. „.....“ – мислио је он. Токио-сан је, као и обично, био скроман. Да би сакрио своју специфичну радозналост. Зато је она морала да га провоцира. А *онсен* је био право место за тако нешто. Она никада не би могла да се уда за њега или да

буде његова девојка. Али у свакој тачки Земљине кугле, кад год је виде-
ла пахуље, њено тело се сећало тог тихог јапанског извора вруће воде.

КОМШИЈА СЕУЛ

Тај мушкарац са бадемастим очима живи сасвим близу. Сеул и Влади-
восток често посећују један другог, понекада заједно раде. Зато не би
било у реду не упознати се са њим. Сеул је чуо како ћерка Владивосто-
ка пева козачке песме и пожелео да му она дође у госте. И једног дана
Она дође.

Она је примећивала да се Сеул разликује од свог рођеног брата
Пјонгјанга. Погледима на живот, па и спољним изгледом. Сеул је био
поприлично висок, имао мање-више светлу пут канцеларијског рад-
ника, неазијатски широк осмех и понашао се слободно. Тако га је вас-
питао амерички покровитељ који је дошао на корејско полуострво још
педесетих година прошлог века. Сеул је био фанатични радохоличар,
то јест, он није радио, него се убијао радећи. И његов брат Појонгјанг
такође је пропадао радећи. Међутим, док је први за свој труд добијао
месни *йулкоџи*, добро сашивено одело и максимално компјутеризован
аутомобил, другом је следовало триста грама куваног пиринча на дан.
Мада, по мирису се дало осетити да су браћа. Кожа обојице одавала је
вековима упијани мирис белог лука. Њу је тај мирис мамио.

Сеул није осећао како то изгледа бити романтичан са владивосточ-
ком женом, али је знао неке технике. Зато што је све време много учио
и упијао. Она је видела како су у њему хармонично сједињене исконске
корејске црте – тачност, прагматичност, предусретљивост, и западне –
педантерија, срачунатост, дипломатичност. Он није био тако загонетан,
као Токио-сан; изгледао је и понашао се схватљивије за њене појмове.

Интересантно колико је Сеул био темпераментан, за разлику од
других азијских мушкараца. Она је то одмах погодила, чим га је чула
како свира на корејским бубњевима. Онда се предосећање потврдило:
Она се жежила док је слушала како Сеул свира цез. На свој, корејски, на-
чин, блистав од зноја, не стидећи се својих осећања и оргазмичког рит-
ма своје музике. Он је вероватно имао такав, буран, темперамент, који
је крио под традиционалном одећом *ханбок*. Мора да је такав био јер
је сваки дан јео много љуте паприке. Или је обрнуто: можда је волео
љуту паприку јер има буран темперамент? Она је желела то да одго-
нентне. Због љутог укуса Сеула, Она је чак хтела да остане са њим!

Када су заједно попили соцу, он се сасвим опустио. Говорио јој је
комплименте, веома пристојне. Али се пристојни тон његових речи ни-
је слагао са непристојним блеском његових црних очију и белих зуба.

Али Она није смела. Исто као што није смео ни он. Она – зато што није знала шта ће јој то. А он је, због свог карактера, истину задржао за себе.

БРАТ БЕОГРАД

Случајно се, тако, једног дана у Њеном животу појавио Београд. „Лепотан!“ – тако су о њему говориле друге жене. Ђерка Владовостока је дотле много слушала о њему и маштала је о сусрету са белим лепотаном, те се упутила, сама, на далек пут. Њему у походе. Како је изашла из авиона, Београд ју је одмах привио на своје топле балканске груди, као да ју је знао и чекао све те године! Само зато што је била Рускаја. „Не кошта ничево“ – весело је рекао београдски таксиста, када је чуо да је дошла чак из Владивостока.

Испоставило се да је Београд крупан мушкарац са предивном таласастом косом; говорио је самоуверено, полако, дубоким гласом који је код Ње помало изазивао страх. Изненадило ју је то што он није оправдао своје име – „Бео Град“: он је био црномањаст, тамне пути и смеђих очију, ни налик на Словена кога је она замишљала. Више је лично на представника неке романске нације. Али Она је јасно осећала његову словенску суштину испод европске коже, која је једва уловљиво мирисала на турску прошлост.

Зато су његове тамне очи имале сасвим дечји израз! Тај мушкарац је имао душу детета, добру и готово наивну. Све време је проводио по кафанама и кафићима, хвалисао се, зафркавао се као дете, шалио се онако како је Она престала то да ради још пре десет година.

Поносно је изјављивао да уме да кува, али је био никакав кулинар. Београд је све време јео месо и тесто печено на разне начине. Или месо завијено у лиснато тесто. У пролеће и лето природа му је даровала стогове укусне свеже зелени. Али Београд није јео зелен. Мрзело га је да кида једра пера празилука и сочне листове першуна.

Када ју је први пут позвао код себе у кућу, Она није запазила чајник. Уместо чајника он је држао цезву. Београд је пио само кафу. Е, а тај напитак он је кувао као нико на свету! Чајем је он сматрао сушену траву: менту, матичњак, камилицу. Од њих је кувао чај само када је био прехлађен. Она је са њим пила кафу по читав дан. Тако је зарадила тахикардију. А њему ништа! Слоновске дозе кофеина, грмљавина децибела из звучника, играње до јутра, а понекад и чашица веселе ракије уместо пасте за зубе изјутра. Због живота који кипи у Београду, она је чак хтела да остане са њим!

А са друге стране, Београд је био дирљив. Показао јој је величанствени Дунав, који тече његовим венама, и боемску Скадарлију. Он је мислио да јој показује сву своју мужевност, али је подсвесно у њој видео

старију сестру. Хтео је да га она чува, храни и мази. И она га је управо тако и заволела. Као дете, као млађег брата. Београд је био помало увређен; њему се чинило да он хоће другу врсту љубави, тестостеронско-естрогенску. Али, ништа страшно! Они су се тада веома лепо растали, да би наставили да се виђају. Као рођаци.

ДРУГ БРИСЕЛ

Она је чула за њега, наравно. Наставница географије говорила је о њему. И у вестима на телевизији су га повремено спомињали. А како да га и не спомињу кад је баш он, Брисел, удомио код себе седишта НАТО савеза и Европске уније. Али за Њу је тада Брисел, као и многи други, био тек симбол, плод уобразиље, изазван телевизијским чаврљањем. Брисел је уопште није интересовао. Тада.

Судбина, добра кума целог људског рода, реши да им поклони чаробне моменте. И први моменат је био када је ћерка Владивостока умирала од досаде дубоке ноћи, а Брисел се наслађивао ручком у кварту Свето острво. Судбина их је обоје посадила пред компјутере и спојила у Интернет-простору. Спојила, у делићу секунде прогутавши дванаест хиљада километара и десет сати временске разлике међу њима. Са форума на енглеском језику, где су корисници из разних земаља писмено ћаскали о култури и историји, Брисел и ћерка Владивостока преместише се у приватни простор електронске поште. И тако је кренуло. Година дана свакодневне преписке отворила је обе душе. Једну, одушевљену на обали Атлантика, и другу, усхићену на обали Тихог океана.

Брисел је рођен из брака Фламанке и Валонца. Или Валонке и Фламманца... Није важно. Главно је да он говори два језика, француски и фламански. Она је узела да учи француски, јер се у Владивостоку није продавао „фламански без муке”. А Брисел се бацио на учење руског. Ускоро је из њихове конверзације енглески сасвим испарио.

Прво је он дошао код ње. „Безумник!“ – одушевљавала се Њена мама. – „Нико нормалан неће полетети, и то са преседањима, преко целог евроазијског континента, у госте код некакве виртуалне другарице!“ А Владивосток се поносио ћеркиним новим другом: „Брисел је прави мушкарац, аристократа. Додуше, судећи по свему, са авантуристичком цртом карактера!“

Она није много жалила због скорог растанка, јер није болно растајати се са друговима, кад знаш да су они ту близу, на истој Земљиној кулици – чекај само да почне одмор!

Она се често сећала светлосивих фламанских очију свог друга, његових насмејаних валонских усана, риђорусе таласасте косе, комбинације уздржаних манира и природно бестидне радозналости.

Следеће године ћерка Владивостока је посетила Брисел. Тада се он њој још више отворио.

Својим бројним и гостољубивим пријатељима Брисел Ју је представљао овако: „То је Она – Наш Мали Сибирски Цветак“ Водио ју је на пужеве, куване ту, на улици, у целеровом буљону, на младе, нежне остриге, динстане, заједно са шкољкама, у белом вину, на њихов традиционални помфрит, тако укусан и ни налик на брзу храну... А још је у Бриселу на све стране текла најбоља чоколада на свету, фантастично укусно пиво, и прскало је из статуе Дечака који пишки, на углу улица Шен и Стуф. Од свих мушкараца које је Она знала, ниједан није био тако чисто дружељубив, као Брисел. Са њим није било никаквих немира или сукоба. Њему је Она могла да каже све, потпуно искрено, и да за узврат добије исту такву искреност и море осећања. *Море* је обично било топло и мирно. Срце добродушног и галантног Брисела било је лако наћи, јер је мирисало на ванилу топлих галета. Њих су пекли у центру белгијског главног града у малим уличним пекарицама, вероватно по хиљаду комада сваких пола сата. Због те слатке другарске ароме Брисела Она је чак хтела да остане са њим!

Седали су, тако, у једној пријатној кафаници, бившем луткарском позоришту. Пили су белгијско пиво: он – суптилни бели „Хугарден“, Она – трпки „Крик“, пиво од вишања. Таскали су и купали се у мору радости коју су даривали једно другом. Са њим, Она је сазнала много новог и о себи, о свету, о звуцима, укусима, линијама. Она и Брисел су имали тако пуно заједничког, толико тога су хтели да испричају једно другом, да ту није остајало ни најмање места за флерт.

ЉУБАВНИК ПАРИЗ

Раније он Њу ни најмање није интересовао. Зато што су у својим снови-ма њему хрлиле све жене које је знала ћерка Владивостока, почев од ју-накиња књига и филмова. И њена рођена мајка уздисала је за Паризом, мада га лично није познавала. О њему су маштале њене сестре и рођаке, школске другарице и колегинице са факултета. Чак су и две познанице Јапанке говориле да се никада неће удати јер је Париз предалеко.

Он би и даље за њу био безначајан, да се у њеној души нису развила три пута: пут *Радозналости*, пут *Тражим Љубав* и пут *Хоћу Слободу*. Када је ћерка Владивостока процветала, ти путеви су се на чудесан начин слили у један. У један, који је водио право у Париз. Она је осетила у стомаку да против тога не може ништа да учини.

„Париз ти је такво разочарање! Сив је. Тесан је. Неуредан је. И још се испоставило, надмен!“ – причале су јој многе жене, које су престале да маштају о њему после првог сусрета. Али Њу је Париз привлачио. Привлачио, као ниједан други. Пошто је одгледала филм *Амели*, ћерка Владивостока оде у Париз.

Уместо сивила, она угледа град беж боје, украшен црном чипком прозорских решетака. Уместо тескобе, Она је осетила бескрајну ширину дружења. Уместо нереда, срео ју је дух стваралаштва и слободе. Уместо надмености, Париз јој је од првог тренутка поклањао топле и слатке загрљаје. Поклањао их истовремено просто и отмено.

Париз је у свако доба године носио шал, ноншалантно обавијен око врата, дозвољавао је себи да се пред излазак не брије и не чешља. И његове непоновљиве дугачке локне симболизовале су истинску слободу духа и тела. Дугмад његовог ретро капута идеално се слагала са копчом нове торбе на његовом рамену. Ујутро, у његовом метроу лебдео је слатки мирис квалитетних мушких и женских парфема, недавних „пи-пи“, вековних слојева мазута, и још благо трпка арома „пино ноар“, као успомена на одличну синоћну вечеру. А вечерао је он, као да води љубав: наслађујући се сваком секундом два-три сата заредом. И ћерка Владивостока је доживљавала космички оргазам, сваки пут када је остајала насамо са Паризом за малим сточићем са великим тањирима пуним ђаконија. Он је умео и најобичнији пачји батак, и најпростији хлеб, и најординарнији лист салате да претвори у ремек-дело.

Уосталом, најважније је то како се он одушевљавао Њом: „О, ти си предивна са својим тихоокеанским мирисом, ненашминканим уснама и танким глежњевима!“ А његови загрљаји су шаптали и певали: „Ти и ја смо тако слободни! И тако смо... заједно“. Париз је био ђаволски привлачан. И одлично је то знао.

„Готово је. Заљубила сам се.“ – схватила је Она док је он тонуо у њој и она у њему. А то је почетак друге приче.

Владивосток, 2012–2015.

ОЛГА ШИПИЛОВА рођена је 1977. у Славјанки (Приморски крај, Русија). Завршила је журналистику. Ради као новинар, сарађује са више новина и часописа у Русији. Неколико пута боравила је у Србији, аутор је изузетних репортажа из наше земље, као и из других крајева света.

Са руској превела и белешку о ауторки сачинила
БРАНКА ТАКАХАШИ